

Debutant som helt sikkert kan veldig mye mer enn dette

CD

ARNE VATNØY
Power Lines
ArneVatnøyMusic
Anmeldt av
Per Ivar Henriksbø

Det er rent og pent, men det pirrer ikke. En ordinær CD.

Dessverre, for jeg mener å høre at det bor noe i Arne Vatnøy, en ung låtskriver, sanger og musiker som jeg stifter bekjentskap med for første gang. Ikke så rart, «Power Lines» er hans platedebut. Sjangeren er en slags pop, og åpningssporret er en fin opptakt. Men så er det ikke mer. Det vil si; ikke det jeg håpet. I stedet flater det ut i retning bakgrunnsmusikk. Riktig nok fore-

kommer ett og annet parti utover i menyen (elleve spor), som pirrer. Men de er kortvarige og ender ikke opp i veldig mye.

Deler av menyen fenger. Men hva så? Tekstene er på engelsk, helt greit. Sangene er melodiose; det glir av gårde. Ingen ting skurrer. Men det forblir ikke mer enn helt greit, liksom. Hver måned drukner jeg i nye norske utgivelser. Det er

mange som har noe vil ha sagt eller spilt. Dessverre er det langt mellom dem som skiller seg ut... som kommer med noe nytt. «Power Lines» er lite vågal. Vatnøy lærte vel mer enn dette i Liverpool Institute for Performing Arts? Jeg hører nemlig antydning til jazz og klassisk; hvorfor bruker han ikke sin eventuelle kompetanse eller erfaring derfra i større grad?

Kjekstad på mafiaoppdrag

CD

FRODE KJEKSTAD
The Italian Job
Curling Legs
Anmeldt av
Per Ivar Henriksbø

Man kan i alle fall tro at han har vært i Corleone, Napoli eller i Calabria, ut fra platetittelen. Men jazzgitaristen Frode Kjekstad har ikke gjort seg skyldig i en mer nådeløs forbrytelse enn å samarbeide med organisten Alberto Marsico og trommis Enzo Zirilli.

De to sistnevnte er mer enn akkompagnatører; de er også representert med komposisjoner. Ikke minst Marsico. Det er på mange måter han som preger dette albumet. Hans elektroniske orgel preger de fleste og det meste av de elleve sporene. Selv oppfatter jeg Marsico som platas solist, i alle fall ut fra den framtrepende plassen hans tangenter og instrumentets sound har i lydbildet. Kjekstads gitarspill og Zirillis trommer/perkusjonsinstrumenter har mest en komp-rolle.

Det er ganske lettfordøyelig jazz, dette. Plata ble visstnok spilt inn på én dag, og har et visst preg av jam. Lett i snippen, men kanskje noe ensformig. Greit å høre på, men elleve komposisjoner av det samme, blir i meste laget.

PARELI: Arne Pareli Pedersen (i midten), flanker av Ragnar Lønsesløyken (bass), Rune Hodne Hermundsplass (gitar), Gunnar Melbø (tangenter) og Thomas Gallatin (slagverk).

Respektfull Pareli

CD

PARELI
Kling no klokka
UL
Anmeldt av
Per Ivar Henriksbø

Bandet Pareli lar tekstene være fram-tredende i en popete, men i aller høyeste grad respektfull tilnærming til de kristne julesangene.

Ti melodier er det gjort plass til på denne Parelis første juleplate. Bandet er en videreføring av Music Mission som har hatt tilhold i Gudbrandsdalen de siste åra og spilt i både kirker og på menighetshus. Habile musikere og en stadig bedre og mer komplett vokalist (Arne Pareli Pedersen) har med «Kling no klokka»

begått ei solid og helstøpt juleplate. Denne uka gjestet de kirkene på Fåberg og Fåvang.

Arrangementene er kanskje ikke de spenstigste. Man kunne ønske mer vågale partier eller tolkninger for gi plata flere temperaturskiftninger. På den annen side skjønner jeg at Pareli ikke vil drukne tekstene og budskapet i instrumentalt fasade og sminke innholdet med eksempelvis påtatte gitarsoloer. Her er det meste så «enkelt» at det vokale får akkurat den plassen det skal ha. Vi får med oss hvert ord i åpningssporret «Det kimer nu til julefest», slutt hymnen «O jul med din glede» og de åtte imellom. Bak på coveret står det «Til det norske folk». Takk!

Pareli har med «Kling no klokka» begått ei solid og helstøpt juleplate

Gammel og gammal...

CD

MIKAEL WIEHE
En gammel man
EMI
Anmeldt av
Halgrim Øistad

Dersom dette er å bli gammel, er det ingen fare.

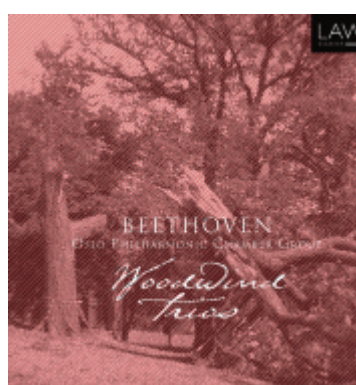
66 år har Stockholm-fødte Mikael Christian Wiehe blitt. Etter solo-debuten i 1978 med «Sjømansvisor» har det blitt nærmest utallige plater. Og da har jeg ikke engang nevnt alt han har gjort med Hooola Bandoola Band og andre.

Wiehe har alltid sunget om livet, kjærligheten og politikken. Han har den fordel at han aldri har vært noen ungdomspop-idolstjerne, og går derfor ikke ut på dato, liksom.

For sikkerhets skyld starter han likevel med tittellåten og «Jag är en gammel man, som tror på solidaritet och kamp...». Wiehe minner på en måte litt om Nick Lowe, en annen godt voksen musiker som har beholdt stil og artistisk integritet.

Musikalsk varierer det fra lett dampende blues i «Om du saknar nån» til stille ettertenksomhet i «Min bästa vän är död», en rørende hyllest til Björn Afzelius. Timbuktu er innom og gjesterapper på «Huset (P'Potemkin)».

Om Wiehe synes han er gammel av år, så har det iallfall ikke gått ut over musikken.

Beethoven som kammermusikk til jul

CD

OSLO PHILHARMONIC CHAMBER GROUP
Beethoven –
Woodwind Trios
Lawo Classics
Anmeldt av
Per Ivar Henriksbø

Beethoven er ikke bare for de store orkestrene. På et nytt album tar syv musikere, dels med bakgrunn i Oslo Filharmoniske Orkester for seg den store komponistens kammerkomposisjoner.

De tre verkene er Trio i G, Serenade i D og Trio i B. Første og siste tre satser, serenade har seks.

Septetten består av foruten Oslo-Filharmoniens konsertmester Elise Båtnes, bratsjisten Henninge Langaas, cellisten Bjørn Solum, Leif Arne Pedersen på klarinett, Per Hannisdal på fagott og fløytesten Per Flemstrøm. Ikke akkurat den mest vanlige besetningen. Nå er det heller ikke slik at alle er fullt tilstedeværende på samtlige stykker og satser. Serenaden er eksem-

pelvis for bratsj, fiolin og fløyte. Også trioene framføres av tre, ikke syv instrumenter.

Strålende musikere vet å verdsette mester Beethoven. De behøver slett ikke sminke tolkningen, som gledelig nok er blitt nøktern og plettfri. Dog ikke flat eller maskinell. Det er liv i måten de spiller på. Ikke minst er det artig å følge blåserne. Flott julepresang!!!